

JINDŘICH KULHAVÝ: TAK JAK SOUVISÍ TESTY A CESTY?

- CZ24 News | 29. března 2021

EU: Přinášíme Vám zkušenosti s cestováním po Evropě. Oblíbenou trasou je Praha-Azurové pobřeží. Důvodů je více, ale podstatné je, že při této cestě překročíte hranice 5ti států, nepočítáme-li samotnou Českou republiku. I ta je však v momentálním lockdownu vcelku zajímavá. Jaká je tedy realita? Abychom si to zkomplikovali, člen redakce usednul do sportovního supersportu, který rozhodně není nenápadný a už vůbec ne tichý. Byla to určitá výzva.

Chcete-li se vydat tímto směrem, většinou to z oblasti Středních, Západních a Severních Čech směřujete přes Rozvadov na Mnichov. Tak tudy přátelé ne. Němci jsou k nám Čechům vcelku arogantní a hraniční přechod s Německem není prostě v nynější době vhodné místo k vycestování. I přes vlastnictví mnoha dokumentů potřebných k cestě přes Německo Vás klidně vrátí zpět. Tranzit byl v posledních dnech zakázán také, takže si přiznejme, že Merkelová o občana České republiky decimovaného covidem opravdu nestojí. Nic na tom nemění ani rozdílná metodika sčítání postižených, díky které je z naší země vytvářen odstrašující případ. Takže tudy cesta nevede a doporučujeme jinou cestu.

S Rakušany jsme historicky spjatí, v minulosti jsme žili pod jedním panovníkem a mohou nám být bližší, ač jsou to též Germáni. Cestou z Prahy na České Budějovice v sobotu v 7 hodin ráno nestála nikde žádná hlídka kontrolující důvod Vašeho opouštění rodné hroudy, případně té, kterou obýváte. První a poslední Hamáčkovu komando je vidět až ve směru od hraničního přechodu s Rakouskem Dolní Dvořiště cca 15 km před Budějovicemi. Češi nestojí ani na hranicích. Rakušané

ano, chtějí vidět pas a řidičák, zeptají se, kam jedete, popřejí šťastnou cestu a pochválí auto. Milí, sympatičtí. Zajímavostí v Rakousku bylo sjetí v Linci z dálnice za účelem jisté potřeby. A také vytvoření návrhu několika tras hledáním v mapě. A protože bylo vše třeba zadat do navigace, a tu zapojoval asi nějaký Einstein, takže ji lze používat jen při zapnutém motoru, tak bylo zaznamenáno setkání s asi šedesátiletým voličem Zelených, který, ač to bylo daleko od domů, prostě u lesa, měl hromadu nesmyslných ekologických řečí. To byl snad děda Grety. Reakcí na německé nadávky s rakouským přízvukem platilo jen české klasické :„jdi do.....“, tedy kam, to asi víte.

Další směr byl daný. Salcburk. Tam to bylo o momentálním rozhodnutí. Proslulý cíp Německa lze objet, což také většina Rakušanů pokračujících na Innsbruck udělala. Náš člověk vsadil na riziko. A nečekaně a jako jeden z mála projel. Bez zastavení, nikoho nezajímalo, má li testy, doklady. Být v Německu v době, kdy Merkelová při představě Čecha v její zemi omdlívá, byla změna cestovního plánu. Jenže v období, kdy jsou horské průsmyky ještě pod sněhem, to bylo zároveň příjemné zjištění. Takže neopouštět Německo, nezahnout na Innsbruck a Brennero, prostě směr Mnichov, Lindau a zase do Rakouska, ovšem v tom lepším směru. Průjezd Německem bez problémů, přestože je na autě česká SZ a na zadním křídle i zobrazena ta nejkrásnější vlajka. Přejezd zpět do Rakouska je dramatictější. Všechna auta jsou svedena k pumpě a u každého je vznesen dotaz, kam kdo jede. Hezká policistka navíc popřála šťastnou cestu a opět pochválila dopravní prostředek. Rakušané možná v mladší generaci chápou, že ne elektromobily, ale pořádně hlučný šestiválec s turby umí udělat radost.

Po cca a 20 km přichází švýcarská státní hranice. Takže rychle koupit u oblíbené agipky levný benzín a jede se. Dochází k největší kontrole. Pas, řidičák a otevřít kufr. Ovšem 10 sklenic utopenců je víc než cokoliv jiného a po popřání šťastné cesty a schválení polepu auta je možno pokračovat. Vyšplhat se na San Bernardino, kde se naplno lyžuje, je zábava, sjezd zatáčkami k italským hranicím také a jejich přejezd doprovázený pokývnutím a zvednutým palcem jen příjemným důkazem toho, že covid nikoho nezajímá. Poslední byli na řadě francouzští ochránci hranic. Ti byli sice ve tmě zaznamenáni, ovšem zajímal je italský fiátek a dodávka s ukrajinskou SPZ.

Na průjezd polovinou Evropy nebyl třeba jediný doklad, potvrzení, prostě nic. Možná štěstí, ovšem vzhledem k tomu, že to byla osmá cesta tam a 7x i zpět za poslední rok, tak je toho štěstí asi moc. Perličkou je sms z německého čísla na mobilu. Ale víte co? Jsme Češi, takže zprávu v cizích řečech luštit nebudeme. A tak si tu v té Evropě žijeme.

Autor: Jindřich Kulhavý